

3- Sebeplerde Takılma!

Bir zamanlar, çok uzak bir diyarda kudreti ve zenginliği dillerde dolaşan büyük bir padişah vardı. Bir gün, halkından sevdiği bir adama paha biçilmez bir hediye göndermek istedi. İçinde altınlar ve incilerin olduğu bir sandık. Bu değerli hediye hizmetkarlarından birine verip o adama götürmesini emretti. Ve dedi ki: “Bu hediyeleri al... Benim adıma sahibine ulaştır.”

Hizmetkar, yükünü aldı ve yola koyuldu. Günler sonra hediye verecekleri, adama ulaştı. Padişahın hizmetkarını gören adam önce korktu. Hizmetkar konuşmaya başladı dedi ki ben Padişahın adına buradayım sana bu hediyeleri gönderdi. Adamın içindeki korku yerini eşsiz bir sevince bıraktı ve o sevinçle hizmetkarın ellerine sarıldı, ona teşekkür etti, minnetler sundu. Sen olmasan bu hediye kim getirecekti dedi. O kadar çok minnet gösterdi ki hizmetkar bile birden kendini o hediyelerin sahibi gibi görmeye başladı. “Ne sanıyorsun tabi ki ben olmasam ben getirsem” diye konuşuyordu. Gördüğü bu iltifat ve teşekkür hizmetkarın başını döndürmüştü. Padişahın adını bile anmadılar. O hediyelerin gerçek sahibini tanımadılar. Ne büyük bir gafletti bu!

O sırada kapının arkasında olanları dinleyen hanımı dayanamadı, yanlarına geldi. Yüzünde hem hüznün hem de öfke vardı. Gözleri hizmetkâra çevrildi: “Sen ne çabuk unuttun!” dedi. “Bu nimetlerin sahibi sen değilsin. Sen sadece bir taşıyıcısın. Padişah sana bu şerefi, onun adına vermen için verdi. Sen ise onun adını unuttun, hediyeleri kendine mal ettin!”

Hizmetkâr irkildi... Bir anda yüzündeki gurur soldu. Elleriyle altınları ve incileri gösterdi ama artık sesi titriyordu: “Doğru... Bunların hiçbiri benim değil... Ben sadece getirdim.” diyebildi.

Kadın bu kez adama döndü: “Sen de farkına var! Bu hediyeler sana o hizmetkârın merhametinden değil, padişahın cömertliğinden geldi. Sen teşekkürünü asıl sahibine sun! Onun adını an. Yoksa nankörlerden olursun dedi.” O anda odanın havası değişti. Adam başını öne eğdi. Hizmetkâr sustu.

Ve kadın dedi ki: Nimeti getirene değil onu gönderene bakılır. Eğer padişah sizin bu hâlinizi görse ne derdi, hiç düşündünüz mü? Hem Padişah da bir sebeptir. O sebep ile bu nimeti gönderen sultanlar sultanı olan Allah'tır dedi. Ona ne zaman şükredeceksiniz dedi. Bu sözler, odadaki sessizliği daha da ağırlaştırdı.

Hizmetkârın omuzları çöktü. Adamın gözlerinden yaş süzüldü.

İkisi de hediyein asıl sahibine karşı ne kadar nankör davrandıklarını fark ettiler.

Evet... Biz çoğu zaman nimeti elinden aldığımız insana bedelini veririz. Oysa o kişi sadece **tablacıdır**; yani hediye sana ulaştıran aracıdır. Asıl mal sahibi ise Allah'tır.

Allah, bize verdiği bu paha biçilmez nimetler karşılığında bizden altın, gümüş, para istemez. Sadece üç şey ister: **Zikir, Şükür, Fikir. Zikir:** Her nimetin başında sahibini hatırlamak. "Bismillah" demek ve O nimeti Allah'tan bilmek. **Şükür:** Nimeti kullandıktan sonra "Elhamdülillah" demek. **Fikir:** O nimetin, Rabb'inin kudretinin ve rahmetinin bir hediyesi olduğunu düşünmek.

Önümüzde duran nimetler... Ekmek... Su... Bal... O rengarenk meyveler, toprağın bağrından çıkan sebzeler... Hepsi, Rahmetin mutfağında bize ulaştırılmış ikramlardır.

Ve yalnız soframızdaki değil... Bize verilen el, ayak, göz, kulak gibi muhteşem hediyeler; nefesimiz, aklımız, hafızamız... Bunların hepsi O'nun rahmet hazinesinden bize gönderilmiş emanetlerdir.

Ömrümüz de bir nimettir... İman, huzur, sağlık, eş, evlat... Her biri, fark etsek de etmesek de, Bize her gün yeniden sunulan ilahi armağanlardır.

Evet kendisinden şüphe olmayan bir günde bu nimetlerin hepsinden hesaba çekileceğiz. Acaba bizler, bu nimetlerden istifade ederken; Rabbimizin bizden istediğı üç vazifeyi yerine getirebiliyor muyuz?

Başta **Bismillah** diyerek zikri... Nimet bitince **Elhamdülillah** diyerek şükrü... Ve her nimetin arkasındaki kudreti, rahmeti, belki bir lokmanın tarladan soframıza kadar geçen yolculuğunu fark ederek tefekkür vazifemizi yapıyor muyuz?

Evet Zikir ile başlamak... Şükür ile bitirmek... Fikir ile derinleşmek... Böylece nimetin lezzetini birden bine çıkarmak.

Yoksa... Az önceki o **ahmak hizmetkâr** ve o hizmetkârı nimetin sahibi sanan **gafil adam** gibi oluruz. Hediye getiren aracılığı övüp, asıl göndereni unuturuz.

Evet, nimeti bize ulaştıran el kimin eli olursa olsun, önce o elin sahibini anmalıyız!

Her el bir perdedir... O perdenin arkasındaki Sahib'i anmadan uzanan el de, alınan nimet de yarım dır.

Nimetin görünen eli değil, görünmeyen Sahib'i büyüktür. O anılmazsa, el kuru, nimet kimsesizdir." O'nu anmadan yapılan alış da veriş de eksiktir